ЖОВТЕНЬ

ISSN 0132—4462

1984

№19

ПЕРЕЦЬ

Мал. В. ЗЕЛІНСЬКОГО

Три кити, на яких тримається бюрократизм.

Мал. В. ГЛИВЕНКА

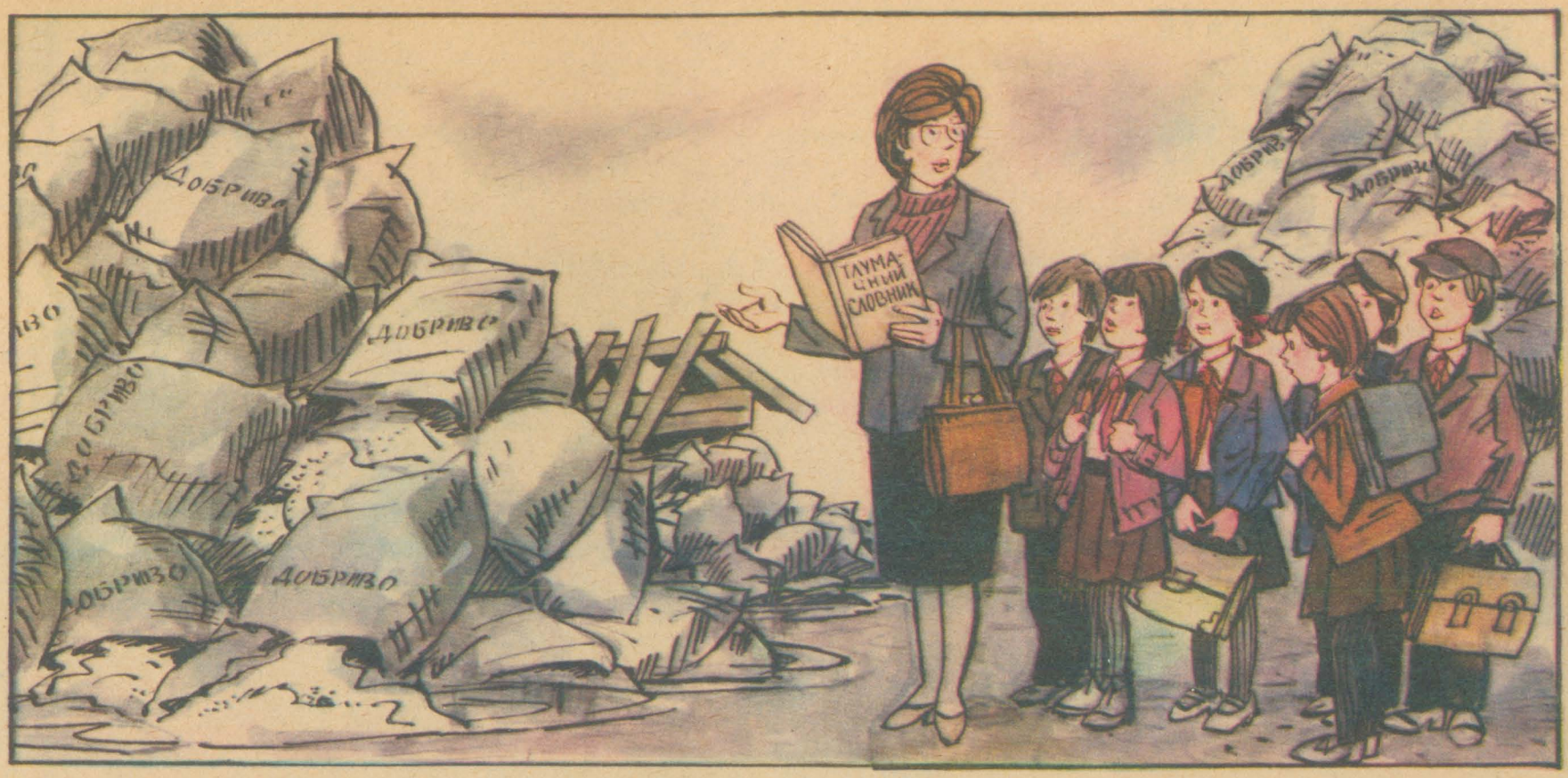

— А тепер, діти, на конкретному прикладі я поясню вам, що таке безгосподарність.

Хоч ви що кажіть, а з доброго дива свиня не верещатиме. Ну, для чого це капловухій? Дехто, підвівши солідну наукову базу, на фізіологію кивне. Інший — на суто свинський характер... Цілком імовірно, що у тому є своє раціональне зерно. Але давайте дивитися правді у вічі. Як на мене, то все залежить від того, чиї свині.

З певного часу у деяких господарствах Сумської області не лише свині, а й велика рогата худоба вельми негативно почала ставитися до різних звітів, довідок та інших папірців. Як зачують бідолашні тварини, що складається якась чергова цидула, то й починають свій свино-коров'ячий концерт.

Воно, правда, й не дивно. Бо якщо взяти, скажімо, невеличку довідку обласного управління сільського господарства про стан механізації виробничих процесів на колгоспних тваринницьких фермах і порівняти її з зовсім мацюпусінькими подібними довідочками, але вже районних масштабів, то в око відразу впаде цілковита, вибачайте на слові, нісенітниця. Обласні спеціалісти на чолі з Анатолієм Васильовичем Болотним стверджуватимуть, що комплексна механізація свиноферм, скажімо, у Тростянецькому районі сягнула за 32 проценти. А тростянецькі знавці ферм разом з начальником районного управління сільського господарства Євгеном Валентиновичем Олійником не менш документально заприсягнуться, що та механізація тільки-но до 29 відсотків дотягує. На чиїй совісті повисли ті 3 проценти,— їй-богу, хоч до ворожки йди. Як не дивно, але й решта пунктів та підпунктів по цьому та й інших районах відчутно різняться. Район одне показує, а область на свій манер кроїть.

Зрозуміло, що подібна неузгодженість будь-яку тварину може вивести з рівноваги. І як тут не верещати, коли у паперах записано, що все механізовано, а на ділі...

Хоча б узяти чимале поголів'я корів та свиней у колгоспі імені Леніна, де головою Василь Васильович Сотник. Знають чи ні дві з половиною тисячі паць із ферми № 3, що за звітами все у їхніх свинарниках да-а-авно механізовано, а подекуди мало не автоматизовано? Навіть така штука, як роздача кормів? Мабуть таки знають, бо дуже вже голосно верещать, як ота механізація фаза за фазою діяти починає. Спочатку свинарки удвох, а то й утрьох, штовхають поперед себе вагонетки з кормом. Для неспеціалістів у цій галузі зазначимо: кожна така вагонетка важить 5—6 центнерів, та ще й з чималеньким гачком. Після штовхання наступає друга фаза механізації: свинарки цеберками черпають з вагонетки корми і тарабанять їх до корит. Туди-сюди, туди-сюди. Буває, правда, таке, що й штовхати не доводиться, а відразу братися за відро. Бо чимала кількість вагонеток на фермах цього колгоспу напріч позбавлена механізованого моменту — коліс.

А з сусідніх приміщень, тепер уже корівників, лунає сердите: «М-м-му!.. М-м-му!..» Адже й там механізація досягла також свого апогею: доярки вилами з двору тягають до ясел сіно. День у день і за будь-якої погоди.

— Це ж здорово! — може зауважити директор радгоспу імені Калініна Липоводолинського району Віктор Іванович Дранко. — Треба, неодмінно треба загартовувати себе фізично. Хоча б оце і я: як випаде хвилинка, то з насолодою гирями граюся.

Еге ж, у директорському кабінеті на вельми почесному місці розмістилися дві двопудові гирі. Кажуть люди, що поки Віктор Іванович ними бавиться, свинарки центральної свиноферми також гав не ловлять. Вони самотужки підтримують і свою спортивну форму. Правда, не з власної ініціативи доводиться їм тягати відра з водою та помиями. Аби ж при цьому дотримуватися нормального дихання, свинаркам доводиться виставляти з вікон шибки, бо вентиляція на фермі практично відсутня. Як, до речі, й на багатьох інших свинофермах області.

Подібна картина чомусь до краю здивувала начальника управління сільського господарства Липоводолинського району Івана Павловича Доленка.

— От тобі й маєш! — розгублено пошкріб він потилицю і своїм керівним поглядом окинув суцільну непролазну багнюку, яка офіційно іменується подвір'ям ферми і яку з дня на день доводиться долати працівникам радгоспу. — А ми ж думали, що у цьому господарстві — повний порядок...

Прикро, але так помиляється не лише Іван Павлович. У багатьох районах щодо механізації ферм відомо лиш те, що в такому-то і такому-то господарстві у сей момент щось там бодай сяк-так іще крутиться. А скільки треба ще механізмів, щоб полегшити працю доярок та свинарок, ніхто уявлення не має.

— То вони просто погані господарі! — рішуче відрубав начальник управління сільського господарства Серединобудського району Валентин Петрович Гуленок і поклав на стіл документ, який безапеляційно стверджував, що в господарствах його району повнісінький ажур. Усе зроблено аж на 100 відсотків.

І так кортіло у те повірити, так кортіло, що просто жах!

Воно, може, й повірилося б, якби не оте верещання. Долинало воно відразу з двох колгоспів: «Зорі», де головує Федір Іванович Гордієнко, та імені Кірова, котрий очолює Анатолій Володимирович Короткий. Стопроцентна (за звітом) механізація луснула, як мильна булька. Як не воду доводиться колгоспницям вручну свиням носити (у «Зорі»), то з-під телят (у колгоспі ім. Кірова) гній лопатами викидати.

— Що поробиш,— наостанок трохи ніяково посміхнувся В. П. Гуленок. — Поки що діє мала механізація,— і покрутив у руках коромисло, яке висіло на видному місці у кошарі колгоспу імені Кірова.

Еге ж, активно діє мала, з дозволу сказати, механізація на Сумщині. Механізованим відрам, коромислам, вилам та лопатам, на жаль, немає поки що перепочинку. А районні та обласні керівники сільгоспуправлінь поки звіти та довідки складають. У такі проценти тую механізацію переводять, що навіть свині з подиву верещать.

І. ЛАГОЗА,
спец. кор. Перця.

Сумська область.

ДАЛИ ПЕРЦЮ!

РОЗГЛЯНУТО ФЕЙЛЕТОН. ***Про халепу, яку мали торік новосельці 144-квартирного будинку заводу «Іскра» в м. Боярці (Київщина), з пласкими батареями центрального опалення (вони активно протікали), розповідалося у фейлетоні «При ділі» (№ 9 журналу). І хоча служба головного енергетика підприємства, котра займалася експлуатацією сантехнічних систем, була, як мовиться, при ділі — енергійно обіцяла вжити заходів,— самого ж діла новосельці так і не дочекалися.***

На цей виступ Перця директор заводу В. П. Яковлев сповістив, що головного енергетика Л. А. Каткова з цієї посади звільнено, заступникові директора з питань капітального будівництва М. Ф. Негоденку поставлено на вид, а браковані батареї до початку нового опалювального сезону будуть замінені новими — плінтусного типу.

ВІДРЕАГОВАНО НА СКАРГУ. ***Львів'янці т. Чорненькій пофортунило їхати у першому вагоні поїзда № 686 Львів — Київ. Пофортунило в лапках, оскільки у вагоні було брудно, постільна білизна виявилася мокрою, а провідник на додачу до всього ще й грубив пасажирам. Скаргу т. Чорненької на прохання редакції розглянуло керівництво Львівської залізниці.***

Заступник начальника залізниці А. П. Гаргала повідомив про вжиті заходи. Помічника начальника вагонного депо станції Львів Л. М. Ортинського і бригадира по внутрішньому обладнанню П. В. Ступницького з їхніх посад звільнено. Начальник поїзда Н. І. Яворський, слюсар по ремонту внутрішнього устаткування М. Ф. Кульчицький і провідник вагонів Н. А. Павляк суворо попереджені й позбавлені місячної премії. За недостатній контроль при підготовці вагонів до рейсу та невимогливість до підлеглих в. о. начальника пункту техобслуговування вагонів Д. Ю. Магас і заступник начальника вагонного депо А. Ф. Корольчук суворо попереджені.

ВЖИТО ЗАХОДІВ ПО ЗАЯВІ. ***До Перця надійшла заява з колгоспу імені 40-річчя Жовтня Сквирського району Київської області. У ній колгоспники розповіли про безгосподарність на тваринницькій фермі, розбазарювання кормів. Секретар райкому партії О. Гуменюк надіслав відповідь про наслідки перевірки, зробленої на прохання Перця.***

Факти підтвердились. Завідуючу фермою Федорченко з членів КПРС виключено. Народний суд позбавив її волі умовно строком на півтора роки.

КЛУБ ГУБИТЕЛІВ ПРИРОДИ

(Продовження загадкової історії пошуків мантії Клубу губителів природи)

Нагадаємо: попередній звіт про пошуки мантії закінчувався тим, що хтось подзвонив до Клубу і повідомив, ніби якийсь тип хоче здати мантію в ломбард. Губителі чимдуж кинулися туди.

— Де вона? Де?! — загукали вони ще з порогу.

— Хто? Що? — здивувалася приймальниця ломбарду.

— Наша дорогоцінна мантія... З водоростей, жабуриння, сухих гілок...

— Ви що — гадаєте, у нас тут сміттєзбірник?

— Даремно жартуєте — мантія дуже симпатична. І що головне — її міль не бере, бо вона вимащена мазутом і прокопчена ядучими димами.

— Фу! — скривилася приймальниця ломбарду. — Та кому таке страхіття потрібне? Хіба не досить отого жахливого одягу, що його шиють деякі підприємства легкої промисловості?

— Е-е-е! Ні! Легка промисловість — то одне, а у нас — інше. Там серійне виробництво, а наша мантія — унікальна. В одному, так би мовити, екземплярі. Ювелірна робота.

— Ну, не знаю, не знаю,— розвела руками приймальниця. — Ми такої не приймали.

— Значить, знову над нами покепкували,— важко зітхнули губителі.

До Клубу вони повернулися похнюплені і невеселі.

— Може, мантії вже й немає,— скрушно висловили припущення песимісти. — Он у Бразілії футбольний приз — «Богиню Ніке» — викрали і у золотий злиток переплавили.

— Наша мантія у вогні не горить, у воді не тоне,— заперечили оптимісти.

— А може, комусь захотілося пошити з нашої мантії штани або комбінезон? І тепер він «хіпує» десь у супермодних штанях, а ми даремно з ніг збиваємося...

— Замовкніть! Як ви можете так думати?! — перебивали оптимісти.

— Абсолютно точно — говорити таке про нашу мантію не можна,— втрутився у розмову інспектор Клубу в особливо важливих справах В. П. Сіпало. — Тим більше, що не все втрачено: до Клубу продовжують надходити листи і телеграми, в яких повідомляється, де потрібно вести пошук мантії. Наприклад, О. С. Мезеря з Красного Луча пише, що шахти «Краснокутська», «Хрустальська», «Краснолуцька», «Штерівська» та інші протягом кількох років забруднюють неочищеними водами річку Міус. Оскільки ж керівників цих шахт правління Клубу губителів природи обійшло увагою, вони могли образитися і...

— А й справді — могли,— погодилися губителі.

— А держрибінспектор з Хмельниччини А. І. Остапчук повідомляє,— підвівся з місця і експерт Клубу по каламутних водах Г. С. Худолій,— що річкам області теж буває не мед, коли туди починають скидати свої стоки Кам'янець-Подільський та Волочиський цукрові заводи, Шепетівський цукрокомбінат — усе це підприємства виробничого об'єднання «Хмельницькцукорпром», яке очолює генеральний директор В. Ф. Черватюк. То хіба не може бути серед цукровиків зловмисника, який поцупив нашу мантію?

— Ще й як може бути! — вдруге погодилися присутні.

— Є ще одне припущення,— пошкріб потилицю інспектор в особливо важливих справах В. П. Сіпало. — Керівництво Тульчинського міськкомунгоспу боїться бджіл. Від самісінької Вінниці і аж до Тульчина тягнеться красива липова алея. А от у самому Тульчині липи, акації та інші дерева так безжалісно підрізають, що на ці обрубки боляче дивитися. Мабуть, підрізають, щоб менше цвіли і не привертали уваги бджіл. Бо бджола — комаха кусюча: може когось із керівництва міськкомунгоспу ужалити. А оскільки наша мантія прокопчена ядучими димами, то вона бджіл відлякує, і в ній можна спокійнісінько ходити містом.

— А про Молочну річку чули? — взяв до рук ще одного листа експерт по каламутних водах Г. С. Худолій.

— Ту, що з кисільними берегами? — уточнили губителі.

— Ні, ту, що протікає біля Мелітополя, і яку активно забруднюють м'ясокомбінат, міськкомунгосп, завод тракторних агрегатів та інші міські підприємства і служби. Так що назва Молочна уже давно не відповідає дійсності. І цілком можливо, що мелітопольські губителі природи по черзі ходять по своїх кабінетах у нашій мантії.

— Так що ж нам робити? — розгубилися губителі. — Адже практично неможливо перевірити кожну особу, на яку падає підозра. Так можна до нового льодовикового періоду по республіці гасати. Треба придумати щось таке...

У залі засідань запала тиша. Члени Клубу інтенсивно масажували скроні.

Раптом зі стільця схопився інспектор В. П. Сіпало:

— Пропоную оголосити, що мантію знайдено.

— Як?! — розкрили роти від здивування губителі.

— Про це поговоримо на наступному засіданні! — випалив схвильований інспектор і кулею вискочив із залу.

(Далі буде)

Стенографічний звіт до друку підготував М. ПРУДНИК.

Мал. В. ЧМИРЬОВА

Без слів.

ВИСТАВКА ШИ/НЕ ТРЕБА

НЕ ХОЧЕШ, А МУСИШ

Як не закликають нас лікарі загартовуватися, як не розтлумачують важливість цього заходу для нашого ж з вами здоров'я, ми чомусь не дуже охоче приймаємо крижаний душ і купаємося в ополонках. А потім страждаємо від нежиті та інших неприємних наслідків цієї нашої впертості.

І от працівники луцького об'єднання «Укркомунмаш» нарешті знайшли спосіб примусити загартовуватися тих, хто не хоче прислуховуватися до мудрих лікарських порад. Виготовляючи водонагрівні котли, вони трохи змінили конструкторсько-технологічні норми. Тепер котли, при тих самих витратах палива, гріють лише наполовину. І температура в приміщенні, котре вони обігрівають, скажімо, замість двадцяти двох градусів тепла сягає лише одинадцяти. Перші три такі котли об'єднання надіслало Бородянському будинку-інтернату для пристарілих.

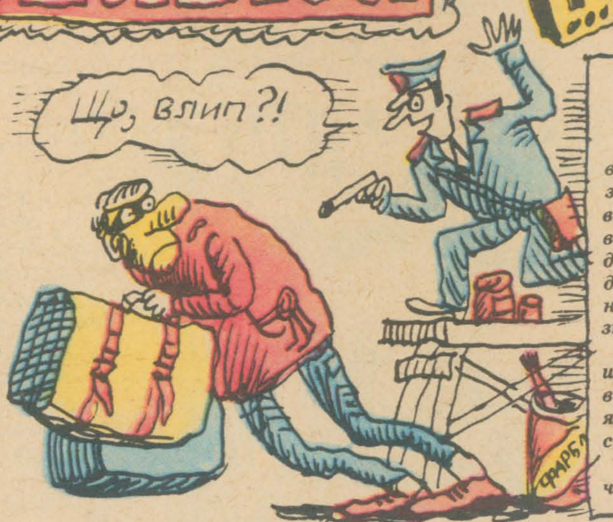

ПРИГОДА

Рецидивіст Невиправний не встиг відбути черговий строк покарання, як знову взявся за старе. Цього разу вирішив пограбувати квартиру. Все він розрахував, усе передбачив: господарі були саме на роботі, сусіди — на дачі, дільничний уповноважений — на районному семінарі з правових знань.

Та недаремно фахівці стверджують, що навіть найхитріший злодій обов'язково «горить» на дрібниці. Хоч якийсь речовий доказ, а залишає після себе.

Невиправний залишив на місці злочину такий речовий доказ, котрий дозволив працівникам карного розшуку спіймати його на гарячому. Цим речовим доказом були туфлі, що стояли посеред пограбованої кімнати.

— Ніяк не міг їх від підлоги відірвати,— давав потім пояснення Невиправний. — Прилипли до підлоги намертво...

Багато теплих почуттів висловили господарі квартири у своєму листі до працівників дрогобицького хімічного підприємства, що випускає цю липку фарбу для підлоги. Одна з найцінніших якостей цієї фарби, що вона кілька місяців не висихає.

ОБ'ЯВИ, ОГОЛОШЕННЯ

ПРОСИМО

громадян, котрі придбали
***ХОЛОДИЛЬНИК «КРИСТАЛ»** виробництва*
Васильківського заводу холодильників,

НЕ НАДСИЛАТИ ЙОГО

на нашу виставку,
оскільки бракованими холодильниками
цієї марки захаращені усі павільйони.

ВИСТАВКОМ.

ШУКАЮ

будівельників надзвичайно високої
кваліфікації, які б погодилися
звести мені будинок з цегли
виробництва Бучанського цегельного заводу.
Попереджаю: цегла нестандартна,
крива, деформована,
вся в тріщинах, розпадається
під руками.

О. ЛОНСЬКИЙ,
ветеран праці.

с. Ясногородка,
Макарівський район,
Київська область.

Мал. В. ГЛИВЕНКА

— Та що там з ведмедя! От у мого сусіда літом «дикуни» відпочивали, так він з них сім шкур здер.

СІЛЬСЬКИЙ ФІЛОСОФ

— Все минає... —
Без найменшого смутку в голосі
сказав дід Оникій,
споглядаючи з призьби,
як прошкували гуси
на грядку сусіда,
минаючи
його зелену,
його кучеряву,
його улюблену грядку.

ОПТИМІСТ

І сам собі не ворог,
І не ворог своїх читачів,
Він любив говорить: — Є ще
порох! —
Вдома, в кума, і вдень, і вночі.
— Є ще порох! — колегам в науку
Він під вечір сказав зі зла
І витер рукою пилюку —
З робочого свого стола,
Де колись він писав про щось,
Де задумане не збулось.

Петро ОСАДЧУК

ЗНАЙШЛИ ВИХІД

Мабуть, кожний знає, що таке — загубити ключі від квартири! Яких зусиль коштує знайти слюсаря, котрий відчинив би двері, зламавши замок. А потім новий купувати. І знову шукати слюсаря, щоб вставив. А яких моральних травм у цьому смислі завдають діти! І хоч батьки нерідко вдаються до хитрощів, вішаючи ключі, наче медальйони, на шиї своїм чадам, прив'язуючи їх до гудзиків і пришиваючи до кишень, ключі неминуче губляться, ускладнюючи і без того клопітне життя батьків.

І ось на Одеському заводі металогоспвиробів нарешті знайшли вихід. Замки, які тут виробляють, при необхідності можна відкрити без ключа. Досить мати при собі копійку або скріпку, або, в крайньому разі, сірника.

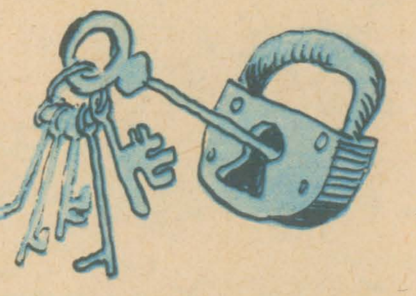

НАШ ДЕГУСТАЦІЙНИЙ ЗАЛ

Кажуть, славнозвісний Ціцерон набивав рот камінцями і, таким чином, опановував мистецтво красномовства. А от для чого працівники Доманівської пекарні, що на Миколаївщині, запікають у хліб камінці з піском, важко сказати. Може, вони теж хочуть навчити промовисто висловлюватися своїх споживачів. Якщо судити з листів за багатьма десятками підписів, які надсилають до виставкому хлібороби радгоспу «Суха Балка», покуштувавши того хліба, то стане зрозумілим, що відповідними емоціями споживачі переповнені. Та, мабуть, і не треба ціцеронівського красномовства, щоб дати належну оцінку цьому дивовижному бракоробству.

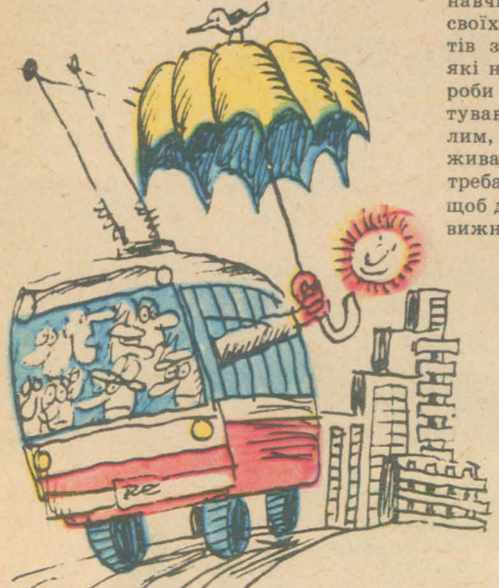

ПІД ПАРАСОЛЬКОЮ
(Осінній етюд)

Ясний осінній день. На небі — ані хмаринки. А чоловік іде під парасолькою. Не закриваючи її, заходить до магазинів, втискується в переповнений тролейбус. І навіть у кінотеатрі, незважаючи на протести тих, що сидять ззаду, тримає її над головою.

Потім він іде вулицею, не помічаючи співчутливих посмішок, не реагуючи на репліки перехожих...

Не стане ж він кожному пояснювати, що при всьому бажанні закрити парасольку не може. Він і розкрив її з допомогою майстрів. А от закрити не може ніхто. Хіба що працівники одеського виробничого об'єднання «Зонт» знають секрет закривання парасольок, котрі продукують. Та своїми секретами вони чомусь із споживачами не діляться.

ЗАТЯТИЙ

Мал. В. СОЛОНЬКА

— А зараз на кого збираєшся писати анонімку!
— Ще не вирішив.

НОВИНИ З ПИТАНЬ ТЯГАНИНИ

Славнозвісний Остап Вишня писав: коли нічого не кується і не мелеться, керівництво напевно дивиться «у вікно».

Мабуть, саме так відповів би великий сатирик і жителям вулиці О. Шмідта в місті Чигирині Черкаської області. На їхній вулиці уже давно існує озерце, джерелом якого служить каналізаційна яма. Не раз і не два зверталися люди до міськради, до санепідемстанції, до комбінату комунальних підприємств, але від того озеро стало ще повноводнішим. Можна подумати, ніби в Чигирині всі вулиці таким робом «заозерені», що до вулиці Шмідта у керівників згаданих організацій руки не доходять. Але ж ні, самі автори листа пишуть, що інші вулиці — як вулиці, це лише у них така халепа.

Так от, коли виходити з твердження Остапа Вишні, що товариші з міськради та інших названих установ, прочитавши чергову скаргу, дивляться у вікно, то все стає зрозумілим. З вікон міськради відкривається такий чудовий краєвид — очей не відірвеш. А вулиці Шмідта не видно, і вітер звідти у бік міськради не дме. Та й потім, кому ж охота дивитися на оте, м'яко кажучи, неестетичне озеро? Голові міськради товаришеві Пшетецькому? Ви, шановні товариші скаржники, і самі б не дивилися, якби могли, правда? Отож бо! Тільки вам діватися нікуди, а голові міськради — є. Хіба мало мальовничих місць, якими можна милуватися?

Скажімо, товариш Студенецький, начальник дистанції цивільних споруд Козятинського відділення Південно-Західної залізниці (Вінниччина) полюбляє милуватися залізничним полотном, що тягнеться у голубу далечінь. Воно та ще перестук вагонних коліс, мабуть, навівають начальникові такі приємні мрії про майбутні подорожі і цікаві зустрічі, що якось не хочеться спускатися на землю і займатися такою вкрай прозаїчною справою, як газифікація будинку № 63 по вулиці К. Лібкнехта, хоча жителі будинку домагаються цієї газифікації вже не перший рік.

І товариш Ніколаєнко, завідуючий міськкомунгоспом у місті Лубнах Полтавської області, очевидячки, так прикипів до вікна, що й канатом не відтягнеш. Правда, картина, яку він день у день бачить з вікна свого кабінету, вивчена до найменших деталей, отож нічого нового й цікавого він там не бачить. Але, все-таки, це приємніше, ніж займатися скаргою такого змісту: «Нам, мешканцям кількох багатоповерхових будинків, через перебої з водопостачанням, дуже часто ставала в пригоді колонка, розташована на Комсомольській вулиці. Та у листопаді минулого року, прокладаючи каналізаційні труби до майбутньої бані, водопровідну трубу до колонки пошкодили. І тепер колонка не працює...»

Автори листів до редакції традиційно запитують: «Куди дивиться місцеве керівництво?». Тепер, мабуть, вони зрозуміли, куди воно дивиться. Ну, звичайно ж, у вікно!..

О. ГОЛОВІНА.

ПУТІВКА

ГУМОРЕСКА

Валерій Бенедиктович прибув до санаторію нервових хвороб за «горящою» путівкою. Він щойно пройшов реєстрацію і насторожено присів на лаві біля головного корпусу, вдихаючи тепле морське повітря. І тут до нього співчутливо звернувся засмаглий здоровань у курортному обмундируванні:

— Лікуватись?

— Та... підрихтуватись трохи,— несміливо відповів Валерій Бенедиктович.

— На що скаржитесь?

— Та взагалі-то...

— Зрозуміло. По блату, чи по «горящій»?

— По «горящій». Відпустка на носі, а тут дві путівки: у санаторій жіночих хвороб і сюди. Ну, я вибрав цю. Тим більше, що там уже два тижні прострочено, а тут тільки три дні.

— Правильно зробили. Тут непогано. Харчування пристойне. І водні процедури приємні. Якщо не ліньки, можна приймати... для профілактики. А на похмілля душ Шарко — незамінна річ!

— А хіба це... можна?

— А чого ж? Тут у нас колективчик непоганий зібрався. Можна сказати — здоровий.

— То ви теж — по «горящій»?

— А то як же? Влітку інакше не втрапиш. Я у психів — вдруге. Того року у кардіологічному був. Там теж непогано. А у шлунковому мені не сподобалось — дієта. У кістково-туберкульозному — теж: на пляжі напарників у волейбол не знайдеш. Там лікуються багато. А тут...

— А я хвилювався!.. — полегшено зітхнув Валерій Бенедиктович.

— Дарма, з хвилюваннями ми тут покінчимо швидко. Підемо зараз хвойну ванну приймемо — і гайда на море. Там біля пляжу пивбар відкрили. Одразу і почнемо лікування.

Геннадій КОСТОВЕЦЬКИЙ,
Олег ПОПОВ.

ДАЛИ ПЕРЦЮ!

Яких тільки чудес не буває на світі! Приміром, колгоспники села Вільшанки Вінницької області сповістили Перцеві, що в їхньому господарстві є посада головного економіста-аферіста. Природно, такому сигналу в редакції не повірили, а тому й попросили Крижопільське районне управління сільського господарства поцікавитися штатним розкладом колгоспу.

Незабаром начальник управління Д. Величко вніс ясність. А саме, що насправді ніякої посади головного економіста-аферіста у господарстві немає. А просто є посада головного економіста, яку обіймала М. Мурієнко — нечесна на руку жінка. Так, вона неправильно списувала газ з підзвітної особи, що дозволяло останній привласнювати гроші. По-друге, працюючи на буряках ланковою, Мурієнко приписала своїй ланці 180 цнт цукрових буряків. Також не забула і про рідну неньку, завищивши їй суму середнього заробітку при оформленні пенсії.

За всі ці зловживання М. Мурієнко з посади звільнено. Кошти за незаконно отриману пенсію повернуто державі.

КАРТИНИ З ЖИТТЯ ПЕРВІСНОЇ ЛЮДИНИ

Мал. В. ГЛИВЕНКА

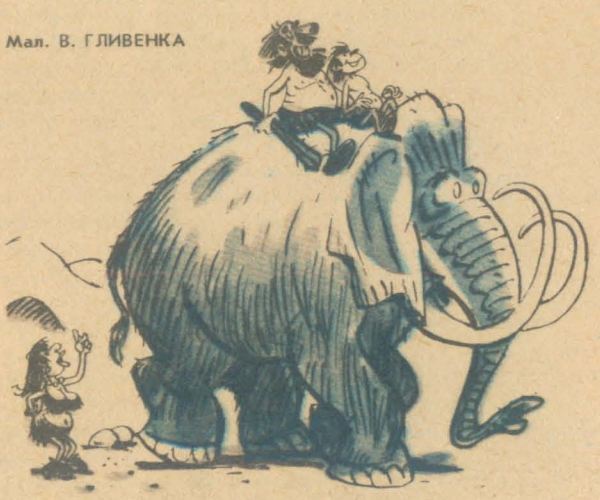

— Дивись, синку, як станеш людиною, то не пий горілки. Бо знову здичавієш.

Мал. В. САВІЛОВА

— Тепер і в нас з тобою буде власний транспорт.

Мал. В. ЧМИРЬОВА

Перше у світі оголошення.

Мал. В. САВІЛОВА

— Навіть не показуй! Винайди таке колесо, щоб не ти його ніс, а воно тебе.

Мал. А. ВАСИЛЕНКА

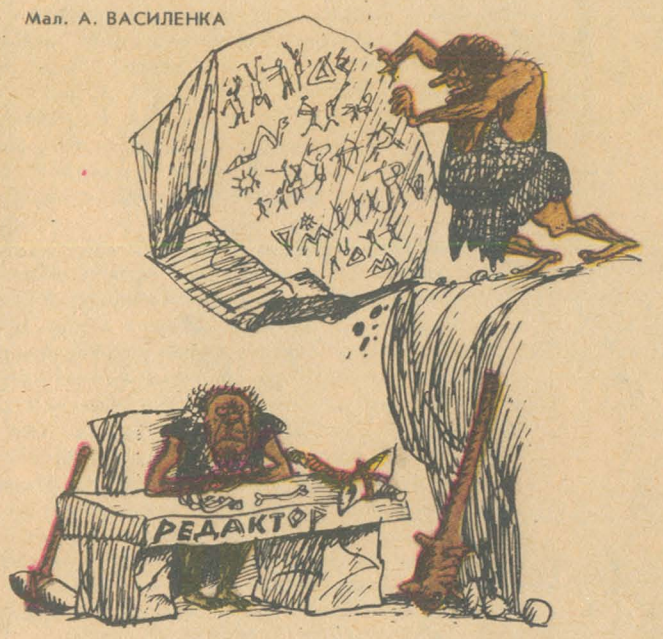

— Хай тепер спробує сказати, що моя повість дуже легковажна.

Мал. Л. ТЕЛЯТНИКОВА

— Вибрав для м'яса самого справного, аби не казали, що весілля в нас було гірше, ніж у сусідів.

Монолог з коментарями

...І що воно ото пре? Аж асфальт вигинається — так речами обвішався. Розкладушку в зуби ще прихопив би... Е, ні, квиток в зубах... Хіба сам не бачиш — дев'ятий, дев'ятий вагон. Проходь, а своє двадцять сьоме — сам знайдеш. Сумку подать? Ось зараз — знайшов другаішака! Залазь-залазь... А ви, проворні, куди розігналися? Авжеж — провідник, а хіба несхожий? Небритий? А може, я Вахтанг Кікабідзе? А ви хто, проводжаючий? Могли б і надворі розпрощатися — нічого грязюку наносить...

Доїдеш, кажу, діду, доїдеш. Давай квиток. Кви-то-ок!.. Глухий, як мішок з тирсою. Ти гля, за пазухою порпається, пух-перо... У халяву було б ховать. Це квитанція, діду, на кролячі шкурки — бабі своїй на золоте весілля подаруєш, а мені квитка на поїзд покажи... Ну, чапай, чапай потихеньку, отак-отак, хапайся за поручні, та швидше, бо поїзд відправляти пора...

Ну, що — поїхали? Стьопко, де ти там? Висунь свою парсуну! Скільки у тебе місць залишилось? Ого — п'ятнадцять? І в мене одинадцять... Мовчать будемо? Дивись же мені...

Провідник Київської вагонної дільниці С. Хайлук і начальник поїзда Л. Борисова в одному з рейсів утаїли від продажу по 10 вільних місць, М. Туровська одним махом зуміла «законспірувати» відразу 51 місце. Та, безперечно, всім утер носа мовчальник-начальник поїзда О. Богомолов — 60 незаприбуткованих місць!..

...Куди це вас хитає, розхристана братіє? Веселий півник у тім'ячко дзьобнув, видно, гарненько... Буває, кажеш?.. Наче не знаєте — без квитків не садовимо. І за так ніхто не провезе. А чим же платить будете?.. А-а... Тоді інша розмова. Заповзайте і сидіть, як горобці у стрісі...

Гей, дівчатка-молодятка, не мене, часом, шукаєте? Який же я дядя, реготушечки мої? Саме впору — молодий, вродливий, самотній... Квитків нема в касі? А відкіль же вони візьмуться — розумні люди заздегідь розкуповують. Ого, то ви вже студентки, на практиці були. Грошеняток, певно, заробили. Що з вами діяти, спокусниці бистроокі, візьму гріх на душу — сідайте. Давай, малявочко, підсоблю. У-тю-тю-тю-тю, лоскоту боїшся, зозулястенька?.. По-о-їхали!

У причіпному вагоні поїзда Донецьк-Київ жмеринський провідник Б. Мазур хазяйнував на широку ногу — відразу сім безбілетників зробили внесок у його особистий бюджет. Аж у Пензі спіймався на такому ж ділі провідник Київської дільниці П. Сазанюк — з його вагона витрусили п'ятьох «зайців». Мали слабість до подібного грошодобування рядові пасажирського сервісу Г. Грищенко і Т. Пахомова з Житомирського резерву, В. Копайлов — з Козятинського, Ф. Стецький та Н. Петренко — з Київського...

...Двері зачиняй за собою — не в хаті. Прохмелилися, либонь? Трусіть гроші за проїзд. По півтора червінця з брата. А ти думав — за руб будеш вихріпувати у купейному? Постелю видавать? То що — я її м'яв, по-твоєму? Бери-бери, а то будеш на голому матраці кимарить...

Он у коридорі кран — пий, скільки влізе... Мо', пляшку «білоголової» візьмеш? У попа здачі не буває. Ха, може тобі ще й мерзлої почеревини нашматувать та житню шкоринку часником натерти?.. Добав троячку — дам сімсот п'ятдесят «бормотухи». Та сховай під полу — виставив, як букета в загсі...

Згадуваний вище київський провідник П. Сазанюк наділив десятьом пасажирам постільні комплекти, що вже були в користуванні. У своєму ж таки вагоні він знайшов покупців на п'ять пляшок горілки. Приторговували в рейсі спиртним житомирські провідники А. Грищенко, Л. Наумчук та М. Хайченя.

...Не я до неї... Не я, кажу тобі, до неї чіплявся, а вона до мене. Сама на шию вішалась, а тепер сльози розвела. Гроші у неї вкрадено? А ти бачив? Я питаю: ти бачив, як я брав? Давай сюди свідків, веди...

Та не рюмсай, дівице, на весь вагон — в жартах чоловічих хіба не тямиш? А гроші твої сховав у подушку, бо, думаю, хтось поцупить, а на мені окошиться. Ось вони, всі до копієчки...

Посадивши у вагон трьох безбілетних пасажирок та взявши з кожної по 12 карбованців, провідник Харківського резерву С. Васильєв досить нахабно почав залицятися до однієї з них. А коли дістав відкоша, то вкрав у неї гаманець із грішми. Очевидця, що вступився було за потерпілу, довелося терміново госпіталізувати.

Невтішним для літнього подорожуючого було спілкування з підпилим начальником київського поїзда М. Галатенком. Замість Новоросійська невдаха прибув... до Обухівської райлікарні. При цьому безслідно щезла його валіза з усяким пожитком на суму 600 карбованців.

Украдений вночі магнітофон «Весна-205» харківський провідник В. Величко з допомогою міліції «знайшов» в одному з вагонних люків. Провідниця Харківського резерву А. Лисянська, під'їжджаючи до Конотопа, «розжилась» у необачної громадянки на золоті речі та іншу дещицю вартістю 800 карбованців.

...Стьопко, де ти там, висунься! Полундра! А він шкіриться, наче торішніх оселедців об'ївся... Тривога, кажу, бовдуре! Троє з міліції, переодягнені... Шмон роблять. Ну, чого отетерів — ховай швидше кінці...

За минуле півріччя більш як 200 провідників вагонної дільниці Київ-Пасажирський одержали адміністративні стягнення, надійшло майже 80 скарг на низький рівень обслуговування в поїздах. Складено 34 акти на провідників Жмеринського вагонного депо. Понад 120 порушень зафіксовано в Козятинському провідницькому резерві.

...Каюся! Більше не буду! Повірте! Дайте можливість виправитися! Х-ху... Пронесло, Стьопо. Повірили. Ну, по такому ділу не гріх і той... Е, е, е, очкастий, ти куди без білета лізеш?! Їхати, кажеш, треба? Гони червінця — поїхали...

Монолог записував В. РОМАН. Коментував підполковник міліції Г. ЛИПИН.

Коментар ПЕРЦЯ: без коментарів. Краще, якщо усі вищенаведені факти прокоментують ті, хто займається добором і вихованням кадрів для обслуговування залізничних пасажирів республіки.

Мал. І. АЛЕКСАНДРОВИЧА

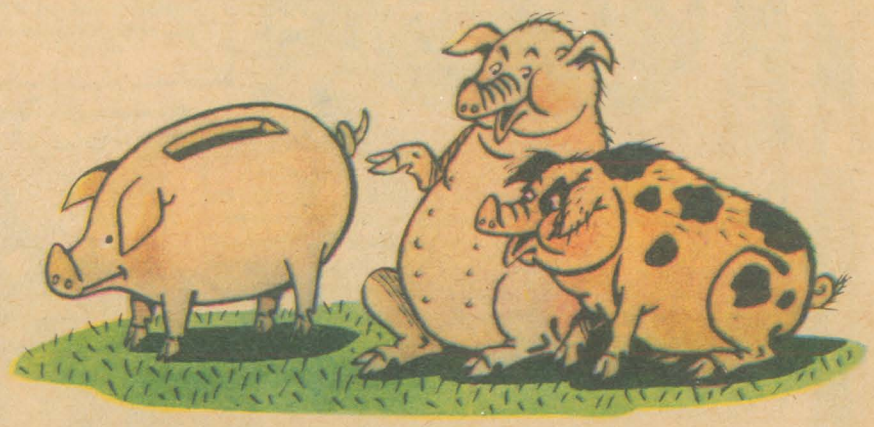

— Бач, тепер модно з розрізом.

Мал. А. БОРДУНІСА

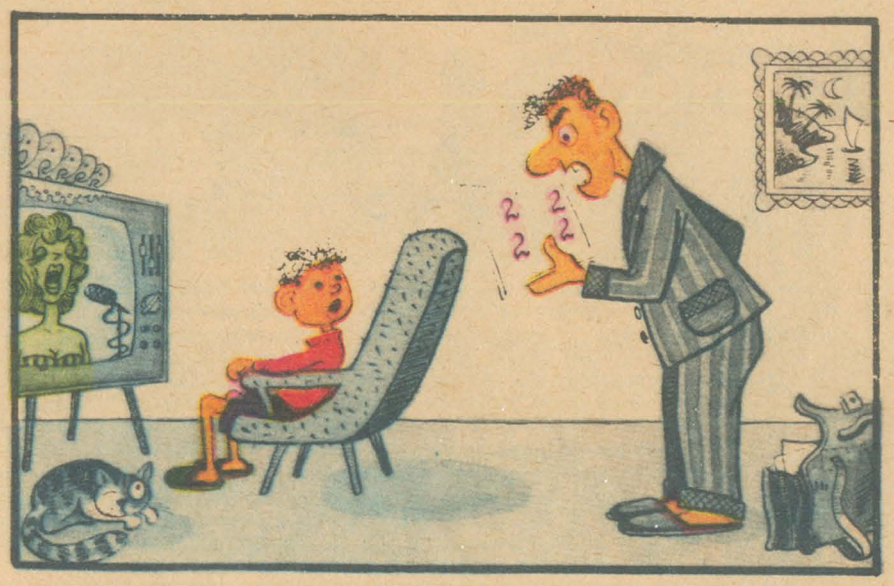

— Після таких оцінок, щоб я тебе більше біля телевізора не бачив!

— А як я скажу мамі, що ти за мене уроки робиш, то вона й тобі заборонить його дивитися.

Друже Перче!

Порадь, будь ласка, передплачувати мені на наступний рік усі ті періодичні видання, що одержую нині, чи, може, обмежитися одним-двома, та ще й закликати односельчан наслідувати мій приклад?

Дивне, м'яко кажучи, запитання? Нічого дивного. Просто у нашому селі Поливаївці таке тісне приміщення вузла зв'язку, що нашим листоношам повернутися ніяк. А ще як з газетами та журналами морочитися — суцільна тобі мука і штовханина.

Щоправда, років зо три тому намірилися, було, будувати нове приміщення, навіть камінь для фундаменту завезли, цеглу. Та, видно, намір швидко вивітрився, бо за весь цей час на очікуваному об'єкті не зроблено ані на копійку.

Отож і мислимо: пожаліємо хоч ми листонош, якщо їхнє керівництво їх не жаліє.

В. КРЕМІНСЬКИЙ.

Магдалинівський район
Дніпропетровської області.

Багато хто вважає, буцімто знайти голку в скирті сіна практично неможливо. Неправда, можливо. Ми от, приміром, аж тричі проводили експеримент: ховали голку в скирті сіна і пробували її знайти. І тричі знаходили. А от двигун до колгоспної «Волги», зданий на обмінний пункт бобринецького відділення «Сільгосптехніки» ще 5 червня... 1978 року, досі розшукати не можемо, хоч, здавалось би, двигун — не голка, а райсільгосптехніка — не скирта сіна. Єдине, що маємо про нього на згадку,— так це затертий від тривалого і частого розглядання приймально-здавальний акт.

Ж. БЕЗСОНОВ.

Колгосп «Світанок»
Бобринецького району
Кіровоградської області.

Тобі доводилося бачити весілля без нареченої? Ні? Мені — теж. Воно й зрозуміло: бо що ж то було б за весілля!

А от як на твою думку: може кухня без плити вважатися кухнею? Не може? Бачиш, і тут ми — однодумці. А в житлово-експлуатаційній конторі № 409 міста Львова вважають, що може. І тому я ось уже третій рік ніяк не доб'юся, щоб у нашій квартирі в будинку по вулиці Печ, 3 встановили електроплиту, яку чомусь забули встановити ще будівельники.

Л. ПАВЛИК.

Спитай керівників кіровоградського заводу «Червона зірка», чи люблять вони чай з цукром.

Це питання нас цікавить тому, що бурякова сівалка, випущена цим заводом, не засіяла і ста гектарів площі, як половина висівальних апаратів її вже вийшла з ладу, втулки валиків приводу висівних дисків позношувались. Складається враження, що цей агрегат змайстрували запеклі діабетики, яким протипоказано все солодке, і тому на таку сільгосппродукцію, як цукрові буряки, їм просто начхати. Але здається нам, що начхали вони, перш за все, на свою совість, на марку свого заводу, а заразом і на тих, для кого виготовляли оцей чудо-виріб.

Л. БАБИН — бригадир тракторної бригади колгоспу імені Леніна:
В. ПАТЕЙ.
В. КОНОПАЦЬКИЙ — механізатори.

Чуднівський район
на Житомирщині.

Я вже зверталась до тебе зі скаргою про те, що мені третій рік ніяк не встановлять у квартирі газову колонку. Знаю, що відповів тобі голова Калинівського райвиконкому І. З. Кугай: мовляв, «у даний час газову колонку в квартирі заявниці встановлено. Керівництву газової контори вказано на недопустимість подібних випадків».

Дуже кортить мені уточнити, які саме випадки мав на увазі товариш Кугай? Видно, й саме керівництво контори це як слід не уяснило, бо колонку справді поставили (а не встановили), однак не підключили. Зате пораду дружню дали: будеш писати — не скоро матимеш змогу покупатися.

Н. МАГДАЛИНА.

Вінницька область.

Ми, жителі с. Микитинець Косівського району на Івано-Франківщині, маємо всі підстави пишатися: на території нашого села знаходиться архітектурний пам'ятник. Це — Воздвиженська церква, збудована в 1764 році, та дзвіниця, споруджена 1859 року. Пам'ятник цей охороняється законом. Цікаво й те, що тут у 1842—1846 рр. жив і працював відомий український письменник і громадський діяч Яків Головацький. До речі, після реставрації церкви тут заплановано створити музей села, в якому окремий розділ буде присвячено діяльності члена знаменитої «Руської трійці».

Зупинка, як бачиш, за малим: за реставрацією. А її у відділі облвиконкому у справах будівництва та архітектури переносять з року на рік, незважаючи на те, що і кошти на це діло немалі виділено, і матеріали давно завезено та гарненько в купочку складено... А пам'ятка архітектури тим часом потихеньку руйнується, а різні спритники тим часом на очах у всіх вивозять звідти старовинні картини і книги, на що голова сільради В. В. Греметчук разом з головою колгоспу Ю. М. Книгицьким соромливо заплющують очі.

А нам, мешканцям села, також соромно. За них соромно — за наших керівників.

За дорученням жителів с. Микитинець:
М. В. КОЗЛАН, М. О. ГАНЦЯК, В. О. ПЛІХТЯК, І. В. МИКИТЮК.

Можеш нам позаздрити: наш 108-квартирний будинок № 60 по вулиці Пацаєва незабаром стане окрасою усього мікрорайону. Так майже два роки тому запевнили нас працівники жеку, відразу після того, як ми туди вселилися. І ми, Перче, цьому твердо віримо.

Бо якби не вірили, то давно уже впали б у чорний розпач від безмежної кількості будівельних недоробок; від тієї обставини, що під час кожного дощу нам доводиться вичерпувати з квартир воду; що ніхто не думає ремонтувати забиту каналізацію, і запах на подвір'ї та у квартирах — вельми неестетичний; що... ну, й так далі.

Правда, наш будинок і тепер вирізняється з-поміж інших: прибулі якось маляри побілили півстіни з одного боку і, покинувши все, зникли. І тепер увесь мікрорайон прицмокує язиками: «Добре вам — не заблудитесь! Не помітити вашого красеня — просто-таки неможливо».

Проте працівники жеку, водоканалу та житлоуправління і після цього умудряються нашого будинку не помічати... Чи не знаєш, Перче, що у них із очима?

ДИВАРОВА, КОВАЛЬОВА та інші — всього 42 підписи.

м. Кіровоград.

Якщо хочеш мати приблизне уявлення про пекло, приїзди до нас у Ворошиловград, на вулицю Краснодонську, 3. Тут розміщуються дирекції аж двох асфальтобетонних заводів, котрі виробляють бітум. Виробляють його у двох великих відкритих резервуарах, які стоять побіля вказаного будинку. За технологією ці резервуари повинні накриватися спеціальною капроновою плівкою, щоб ядучі випари з них не розносилися навколо. Але плівки такої у смолокурів, як правило, не буває, отож і доводиться мешканцям вулиці постійно дихати отим пекельним смородом.

Сім років тому я написав про це листа у двох примірниках: один надіслав до обласного товариства охорони природи, інший — до міської санепідстанції. За кілька днів у моїй квартирі пролунав телефонний дзвінок.

— Це громадянин Цвіркуненко?.. Вас турбують з санепідстанції. Наш головлікар доручив повідомити вам, що питання, яке ви порушуєте у своєму листі, розглядалося на засіданні міськвиконкому, і міськвиконком вирішив: протягом двох років перенести технічне обладнання обох заводів до села Новосвітлівки Краснодонського району.

Ця розмова відбулася влітку 1977 року, а віз, себто сморід, і нині там. Отже, Перче, приїзди, подихай нашим повітрям — нехай воно тебе надихне на нові сюжети до рубрики «Житіє святих і нечестивих»!

В. СТЕШЕНКО.

Мал. Т. ЮНАКА

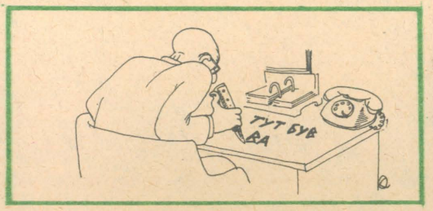

Мал. В. КОНОНЕНКА

Мал. Г. ШИГОДСЬКОГО

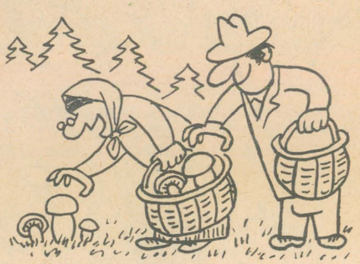

Без слів.

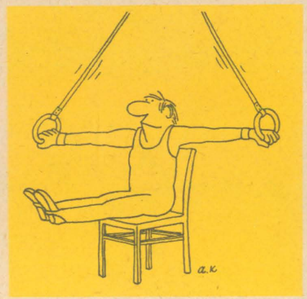

Без слів.

Мал. В. МИЛЕЙКА

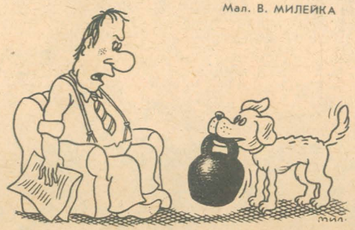

— Я ж просив принести капці.

Мал. В. ЧМИРЬОВА

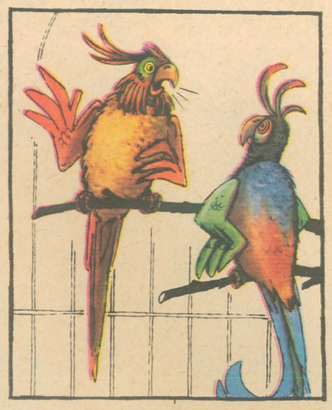

— Та мені теж ще й двохсот літ нема, а вже всі суглоби крутить.

Мал. В. КОНОНЕНКА

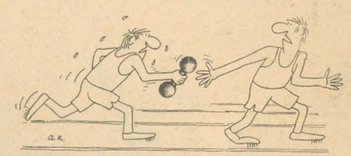

Без слів.

ДАЛИ ПЕРЦЮ!

Микола Іванович Гончар — голова колгоспу імені Петровського (Вінньовецький район) роботою керував наїздами. Оскільки жити у сёлі йому не подобалось, а подобалося мешкати у колишньому райцентрі Зінькові. Звичайно, колгоспники не дуже часто його бачили. А при отакому його напівкерівництві і успіхи в господарстві були відповідні... Про це й розповідалося у фейлетоні «Здоровенькі були!» (№ 9 журналу).

Завідуючий відділом сільського господарства Хмельницького обкому Компартії України тов. Пшеничний повідомив, що критику Перця визнано справедливою. Гончар М. І. справді без відома райкому партії поселився у Зінькові і, незважаючи на неодноразові попередження з боку райкому партії, переїхати на постійне проживання за місцем своєї роботи відмовлявся. За допущені серйозні недоліки в роботі і особисту недисциплінованість Гончару М. І. оголошено сувору догану із занесенням до облікової картки, а загальні збори колгоспників з посади голови правління колгоспу його звільнили.

ПЕРЧЕНЯ

Мал. А. ВАСИЛЕНКА

ПОЛЮВАННЯ

Серед ночі
тишком-нишком
йдуть собі
три сірих мишки.

А куди ж
вони ідуть
і куди
лягла їм путь?

В мишок —
відповідь проста:
полювати...
на кота!

Перша тягне —
бам-бам-бам! —
Здогадались?
Барабан!

Друга тягне —
бу-бу-бу! —
Здогадалися?
Трубу!

Ну а третя —
ще й гармату...

Стережися,
кіт вусатий!

Як ударим в барабан —
бам-бам-бам!
Як задуєм
у трубу —
бу-бу-бу!
Ще й з гармати
я-ак бабахнем!
Вмреш одразу —
І не ахнеш.
І довіку
будеш знать,
як на мишок
полювать!
Де ж ти,
коте,
ходиш?
Де?!.

Він
тихцем
за ними
йде...

Анатолій КОСТЕЦЬКИЙ.

Мая. А. ВАСИЛЕНКА

ДВІ КНИГИ

КАЗКА

У шкільній бібліотеці на одній полиці стояли поряд дві Книги. Одна Книга була в дуже яскравій, красивій обкладинці, з білими, мов сніг, аркушами і виразними, чіткими, наче тільки-но з друку, літерами. А друга Книга була потерта, в багатьох місцях підклеєна, з пожовклими, подекуди добре пошарпаними, сторінками, і літери в ній були не такими чіткими, як у її пишної красуні-сусідки.

Перша Книга була вельми незадоволена тим, що їй доводиться стояти поряд з такою некрасивою Книгою. Вона завжди обурювалась цією жахливою, на її погляд, обставиною. Сама ж собі вона страшенно подобалась і дуже пишалася власною зовнішністю.

Другій Книзі було незручно, що її присутність неприємна сусідці, і вона весь час вибачалася перед нею.

— Ти не хвилюйся, я тут надовго не затримаюсь,— говорила вона. — Я й потріпана така тому, що багато мандрую. Де я тільки не була! З ким тільки не ділилася своїми знаннями! Які тільки мене руки не тримали! Ласкаві, турботливі, добрі. Бували і нехороші, байдужі, та такі траплялися рідко.

Скромна Книга щиро хотіла заспокоїти свою горду сусідку, але та чомусь іще більше насуплювалася і похмуро, зневажливо мовчала.

Якось до полиці підійшов Хлопчик.

— Мене, мене бери! — закричала перша Книга.

Хлопчик узяв, погортав її... і поставив на місце. Тоді узяв другу Книгу, і очі його загорілись радістю і цікавістю.

— Запишіть, будь ласка, цю книгу за мною,— звернувся він до бібліотекарки.

І, пригортаючи Книгу до грудей, весело помчав додому.

Василь СЛАПЧУК.

ГУМОРЕСКА

Коли повсюдно розгорнулася рішуча боротьба за зміцнення трудової дисципліни, то й у нашому місті активно включилися у цю борню.

От і Арнольд Никодимович Переберій рівно о дванадцятій нуль-нуль оглянув своїх підлеглих і почав:

— Товариші, всі ви знаєте, які тепер високі вимоги ставлять до трудової дисципліни. Мені приємно відзначити, що ніхто з вас у робочий час не хиляв вулицями, не розкидав башлі в універсамі чи універмазі, не берляв у ресторані. Це все добре. Але так чи інак, все одно ми мусимо перебудовуватися. Отож віднині кожний робочий день будемо розпочинати з перевірки, тобто з переклички, яку я проводитиму особисто. — Він розгорнув список і гукнув:

— Токар Антоненко є?

— Я тут — підвівся сухорлявий молодик у великих окулярах і підніс догори скрипку.

— Гаразд, сідайте,— кивнув Переберій. — А токар Бандурчак?

— Єсть! — пролунав бас із кутка кімнати.

— Чудово,— похвалив керівник. — Слюсар Наконечний?

— На місці! — відізвався вусатий молодик, спираючись на контрабас.

— Кранівник Грохольський?

— Де б я дівся? — кинув червоновидий красень середніх літ, відкладаючи убік саксофон.

— Добре,— прикрив повіки Арнольд Никодимович. — Підемо далі. Щось не бачу ливарниці Підгірної.

Підвелася симпатична дівчина і, виблискуючи блакитними бризками очей, промовила:

— Марійка Підгірна надійде трохи пізніше. У них там, у ливарному цеху, сьогодні працює комісія, перевіряє явку на роботу. Її попередили, щоб обов'язково з'явилася.

— Гм, комісія — це поважна причина,— мугикнув Переберій. Він заглянув у список: — Фрезерувальник Степанишин?

— Є,— підніс гітару волохатий хлопчина.

— Водій Монахов?

— Тут я! — Монахов супроводив свій відгук дробом паличок по барабану.

— А коваль Самборський?

— На місці!

— Фрезерувальниця Сімпар?

Знову підвелася блакитноока дівчина.

— Арнольде Никодимовичу, Оксана Сімпар у списках сімнадцятого цеху. А сьогодні там видають зарплату. Вона стоїть у черзі. Як одержить, відразу з'явиться.

— У сімнадцятому видають зарплату? — підхопився молодик з акуратно підстриженими бакенбардами. — Так я ж теж у сімнадцятому! А де він, до речі, знаходиться?

— Як вийдеш звідси, бери наліво, а там запитаєш,— пояснила блакитноока.

Власник бакенбардів щодуху рвонув у двері. Арнольд Никодимович осудливо подивився йому вслід, похитав головою:

— Зарплату можна й пізніше взяти, нікуди не дінеться. Ну, добре. Бухгалтер Анастасія Бобур є?

— Є! — пролунало колоратурне сопрано.

— Тоді гаразд. Головне — солісти на місці. Інші підійдуть. Можемо розпочинати.

І репетиція самодіяльного вокально-інструментального ансамблю заводу автозапчастин, де всі музиканти одержували зарплату як токарі, слюсарі, фрезерувальники, водії автомашин, бухгалтери, рахівники, ливарники та кранівники, розпочалася.

Овсій КРУКОВЕЦЬ.

СПРЕСОВАНІ РЯДКИ

● *Друга молодість буває лише в тих, хто марно не розтринькав першу.*

● *Силою можна примусити визнати перевагу сил, а не розуму.*

● *Знає своє місце, але претендує на чиєсь.*

● *Краще жити чужим розумом, ніж власною глупотою.*

● *Скрипаль, якому сказали, що він здатний на більше, купив віолончель.*

● *У святість мистецтва вірять навіть атеїсти.*

● *Час працює лише на тих, хто працює на нього.*

● *Симулювати можна все, крім таланту.*

● *Деякі книжки довго живуть лише тому, що їх ніхто не читає.*

● *Зупинятися на досягнутому личить лише пам'ятникам.*

● *Вовків боятися — мультфільмів не дивитися.*

Ц. МЕЛАМЕД.

Мал. Р. САХАЛТУЄВА

— Розумієте, ваш синок погано вчиться, хуліганить... Може б ви на нього вплинули!

НЕУВАЖНА ЧЕРЕПАХА

Не чули? Ще колись у давнину
Збиралась черепаха на війну.
Придбала панцир-щит і меч із криці
Та й запишалась: — Я сміливий лицар!

Але воячка з роду черепах
Вродилась неуважна — просто жах!
Тому і не дійшла до поля бою:
Бо у дорозі загубила зброю.

Вона і досі ходить без меча.
І боячись, коли когось стріча,
Що запитають: «Де поділа зброю?» —
Ховається під панцир з головою.

Емілія САТАЛКІНА.

Мал. І. ЛОПАТІНА

Кому більше перепаде.

І СМІХ, І ГРІХ

ПОРЯТУНОК ІЗ ПОКАРАННЯМ

Коли домовласник у Торонто (Канада) Джон Топпер підняв орендну плату за квартири, його пожильцям урвався терпець. Знаючи, що годі управу на шкурника знайти, вони взялися за цю справу самі: вибравши якось слушну вечірню годину, заманили його у підвал, оддухопелили, заткнули рот, надягли наручники і отак залишили там на нічліг.

Можна здогадуватися, що тієї ночі Топперові було не до сну. Але не тільки йому. Бо дві його собаки-вівчарки, вчувши, очевидно, що з хазяїном щось негаразд, усю ніч непокоїли сусідів виттям і гавкотом.

Сусіди поскаржилися в поліцію. Вона вранці розшукала і визволила Топпера із підвальної неволі. А по тому — оштрафувала на 105 доларів. За те, що його собаки не давали сусідам спати.

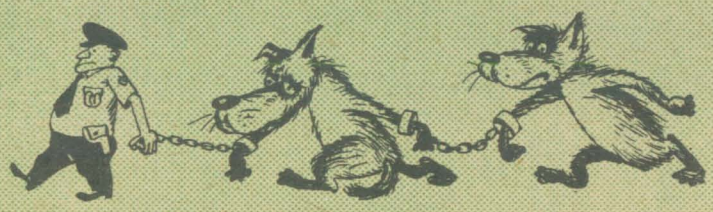

КОЛИ НЕ ЩАСТИТЬ...

Одній лікарні в м. Гріневічі (Англія) страх не щастило: лише за один рік із чимось у ній виникло кілька пожеж.

В їх ліквідації щоразу відзначався своєю безстрашністю електромонтер лікарні Джон Джонс, за що, звичайно, щедро винагороджувався.

Та врешті й самому Джонсові не пощастило: викрили, що ті пожежі він сам же й улаштовував.

У КОЖНОГО СВІЙ ІНТЕРЕС

Сатана, як відомо, не дрімає — усе норовить запопасти до лап своїх людську душу. При цьому, бува, обирає місцем проживання грішну плоть власника облюбованої душі. Особливо того, хто у таку можливість вірить.

Але жителі іспанської провінції Галісія мають управу на цю біду: щороку наприкінці липня тисячі галісійців, які вважають, що в них уселився злий дух, збираються коло каплиці Богородиці де О'Карпіньйо, щоб виколошкати із себе нечисту силу. Для зцілення треба пройти кілометрів із 20 босоніж, кілька разів проповзти на колінах навколо каплиці, а головне — щосили лементуючи, довести себе тим криком до шаленства.

В цьому шарварку тільки служителі церкви не втрачають, здається, здорового глузду: час од часу, як свідчить іспанська газета «Паіс», вони нагадують прихожанам: «Пильнуйте свої сумки. Дехто приходить сюди не для зцілення!».

КРИВОПИС ПАНА МІНІСТРА

У ФРН дебатується питання реформи німецького правопису. Одні — за, інші — проти.

Серед рішучих прихильників реформи — Георг Гьольтер, міністр культів у землі Рейнланд-Пфальц. Саме завдяки його ініціативі у Мангеймському інституті німецької мови створено комісію з цього питання. Але, як можна судити із повідомлення гамбурзького журналу «Шпігель», Гьольтер уже й тепер, не очікуючи на реформу, не дуже рахується, та й раніш не рахувався, з сучасним німецьким правописом: під час інтерв'ю, яке він давав у редакції того журналу, йому запропонували невеличкий, усього на десять рядочків диктант, але й у цих десяти рядочках пан міністр примудрився зробити шість грубих помилок.

До ваших послуг, панове грабіжники!

Наш атомний вік називають іще й віком електроніки. І то цілком законно: електроніка допомагає тепер людині справлятися із багатьма проблемами, до яких раніш годі було й підступитися; без електроніки тепер роду людському не обійтися — в усі сфери життя нашого вона пролазить.

Ідучи в ногу з життям, західнонімецький журнал МК («Мікрокомп'ютер») вносить, як то й належить, свою лепту в розширення царини застосування цього дива XX століття. От, зокрема, яке рекламне оголошення з'явилося на його сторінках: «Ви плануєте найближчим часом пограбувати банк? Ми дамо вам просту, але ефективну програму, при допомозі якої і нашого комп'ютера «Коммодос» ваша проблема буде вирішена».

Отож, значить, оскільки електроніка покликана полегшувати життя людині, то вона — до ваших послуг, панове грабіжники. Тільки грошенята гоніть. І якщо комусь із вас уже пощастило самотужки, не вдаючись до послуг науки, успішно розв'язати ту банківську проблему кустарним способом і кишеня ще не опустіла, то придбати на майбутнє електронного помічника — не проблема.

Рекламуючи отак той електронний виріб, журнал мав, до речі, чудову нагоду зробити за одним рипом іще й неабияку рекламу тамтешньому хваленому способу життя. Але чомусь не скористався цією нагодою, не відзначив, що таке полегшення (при потребі впоратися із вищеназваною проблемою) можливе тільки у «вільному світі».

Та це, врешті, й так зрозуміло. Як зрозуміло й те, що, в даному разі, йдеться про інтереси кишені. І то не тільки кишені тих, хто на банки оком накидає. В першу голову йдеться про інтереси кишені тих, хто готовий їм у цій ризикованій справі комп'ютерами підсобити, і тих, хто ті комп'ютери у такий спосіб рекламує.

Мал. Л. СТОРОЖУКА

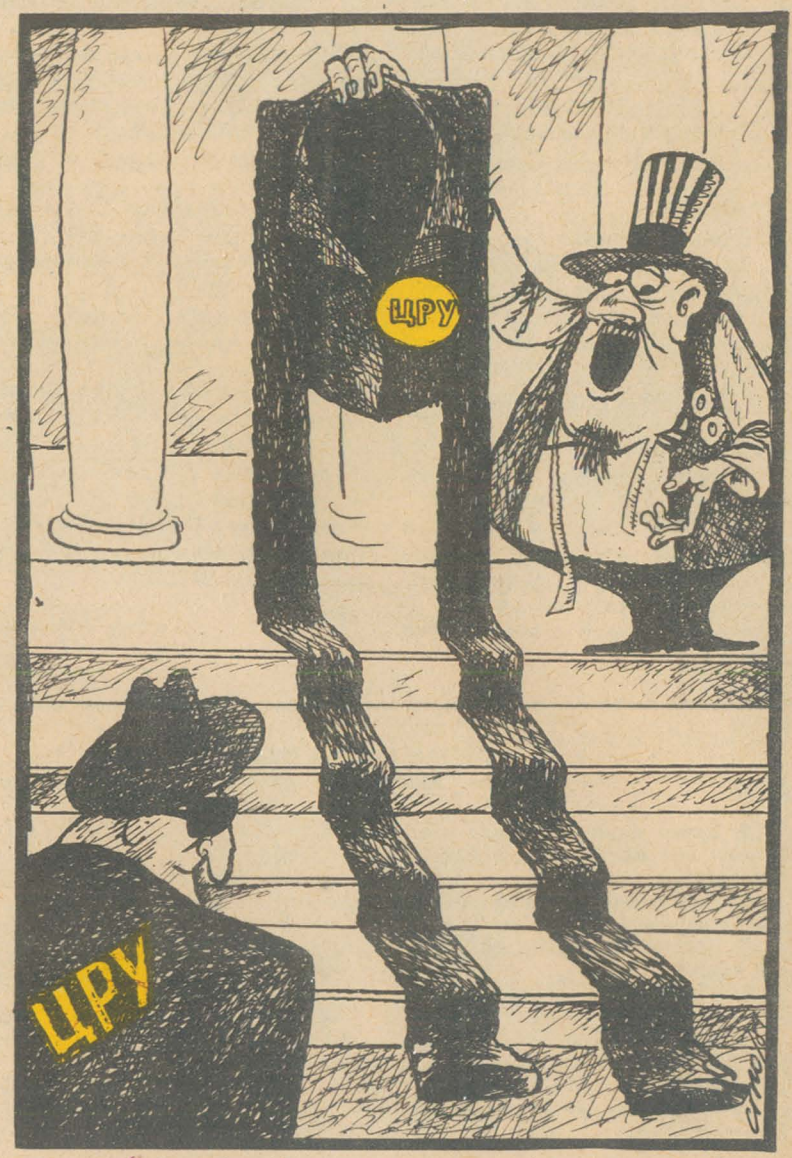

— Рукави якраз по ваших руках — вони у вас довгі.

Народні усмішки

СКАЗАВ, ЩО ДУМАВ

Перевіряючий до голови сільради:

— Ось на вас написали скаргу... що ви з цього приводу скажете?

Голова сільради:

— А скажу те, що вона мені не потрібна.

Повідомив Г. СТРІЛЬЧУК.

м. Вінниця.

НА СЛУЖБІ

Покупець зайшов до крамниці, де працювала його донька, і зробив покупку. Одержавши здачу, підрахував і обурився:

— Що ж ти, дитино, вже й рідного батька обраховуєш?!

— Я на службі і для мене всі клієнти однакові,— спокійно відповіла дочка.

Повідомив П. РОМАНЕЦЬ.

м. Знам'янка
Кіровоградської області.

ЩО З РУКАМИ!..

Прийшов кум Петро до кума Грицька з гості. От випили по одній, закусили. Почалася розмова. Господар як став розказувати гостеві про своїх синів, та про їхніх жінок, та про онуків,— не переслухаєш. Петро крутився-крутився, а потім і каже:

— Слухайте, куме, а що у вас із руками?

— А що? — сторопів той. — Н-нічого...

— Так чого ж ви не наливаєте?!

Повідомив Д. БОРИСЕНКО.

м. Одеса.

МАЛО ДЗВОНУ

Помолилась стара святому Миколі і, як завжди, кинула біля аналоя мідну копійку. Поміркувавши трохи, підходить до протодиякона та й питається:

— Панотче, чому я кожен день віддаю святому Миколі по копійці, а бажання мої не збуваються?..

— Мало, стара, кидаєш, мало від твоєї копійки дзвону, от святий тебе і не чує.

Повідомив В. ЖАРСЬКИЙ.

м. Біла Церква.

КОРОТКО КАЖУЧИ

● *Якщо кінці заховані у воді, то це вже не вода, а речовий доказ.*

● *Поділяючи чиюсь думку, ризикуєш поділити й долю.*

Є. ШАРОВ.

● *Пропонував руку, серце і «Ладу». Зупинилась на останній.*

● *«Казав мені батько, щоб я оженився...» Тепер і сам не радий.*

Леонід КУЛІШ-ЗІНЬКІВ.

● *Погано, якщо не звариш із кимось каші, але ще гірше, якщо звариш, а той з'їсть її сам.*

● *Носити дружину на руках — не штука. От спробували б нести хоча частину її ноші!*

Валентина СТЕПАНЕНКО.

● *Бджолине життя — далеко не мед.*

● *З деяких пісень чим більше слів викинеш, тим краще.*

Володимир ЛОМАНИЙ.

ДОЇЗДИЛИСЯ

УСМІШКА

Зібралися в поле.

— Здрастуйте!

— Здрастуйте.

— Я — агроном по картоплі.

— Дуже приємно. Там у нас у полі...

— Та ні, я тут... Подивлюся картоплесховище...

Подивився.

Нагодували.

Провели.

Зібралися в поле.

— Здрастуйте!

— Здрастуйте.

— Я — агроном по кукурудзі.

— На посіви?

— Поріюся в паперах.

Порився.

Нагодували.

Провели.

Зібралися в поле.

— Здрастуйте!

— Здрастуйте.

— Я — агроном по буряках.

— От і добре. Ми якраз у поле...

— Та ні, я тут побалакаю з людьми...

Побалакав.

Нагодували.

Провели.

Зібралися в поле.

— Здрастуйте!

— Здрастуйте.

— Я — агроном по гречці.

— Це ось там, за селом. І нам туди.

— Мені пару ящиків огірків.

Пішли до комори.

Винесли.

Провели.

Зібралися в поле.

— Здрастуйте!

— Здрастуйте.

— Я — агроном по картоплі.

— То сьогодні ж уже один був!

— Був з району, а я з області.

— Якраз доречно. Там у нас...

— Маю тут проглянути звіти за останні п'ять років.

Проглянув.

Нагодували.

Провели.

Зібралися в поле.

— Здрастуйте!

— Здрастуйте.

— Я — агроном по якості.

— З району чи з області?

— З тресту. Хочу з плановими показниками розібратися.

Розібрався.

Вислухали.

Нагодували.

Провели.

Смеркло.

— Гвалт! Жуки картоплю з'їли, залишилося саме цурпалля!

— Доїздилися!

— Буває, буває і так!

Борис ПОЛІЩУК.

м. Київ.

Мал. О. МОНАСТИРСЬКОГО

— Успішне збирання брухту дає нам...

— Та частенько отаку непривабливу картину.

Мал. І. Бринкіса

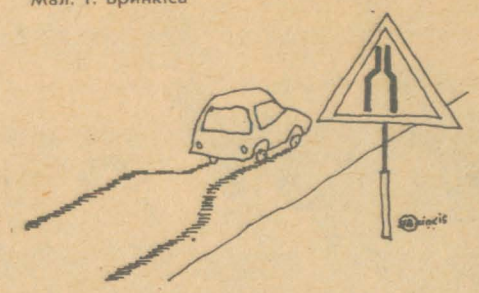

Без слів.

Мал. Т. Сергієнка

Без слів.

Мал. Л. Буликіна

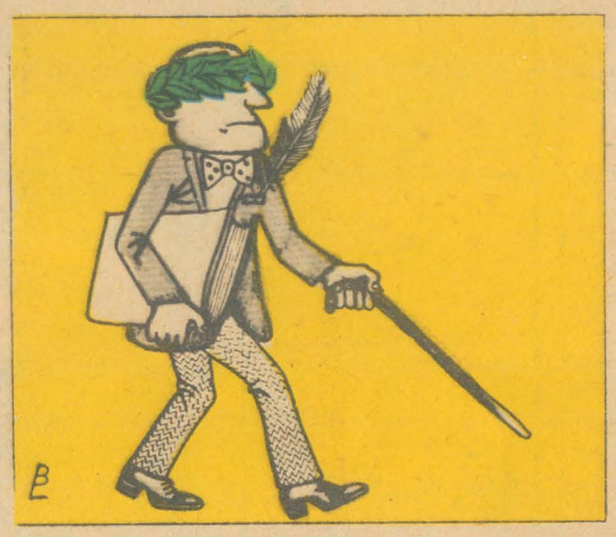

Без слів.

DADZIS

Сьогодні у мене гостює латвійський сатиричний журнал «Дадзіс» («Чортополох»).

Мал. Д. Брейкса

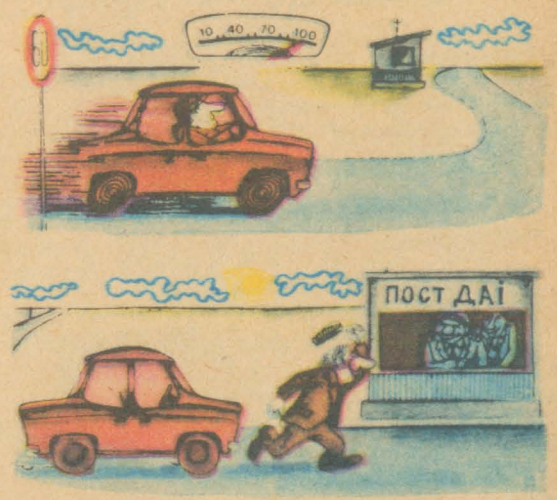

Без слів.

Мал. Л. Буликіна

Службовий роман.

Мал. К. Ліде

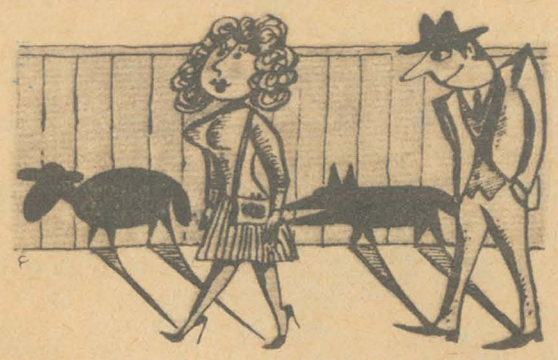

Тіні.

Мал. В. Лієпінша

Без слів.

Жаніс Езітіс

ПРОШУ Й ДЯКУЮ

Одного ранку я завітав до кав'ярні. Підійшла офіціантка.

— Мені, прошу, чашечку кави,— мовив я. — Чорної, гарячої, міцної.

— Залюбки,— відповіла офіціантка. — Ваше бажання для нас закон. З нового року ми прийняли зобов'язання обслуговувати наших відвідувачів на «відмінно». Одна біда — не змололи зерна.

— То змеліть!

— Раді б змолоти, та, на жаль, не діє кавомолка.

— Викличте майстра, щоб полагодив.

— Це ми й зробили. Зараз усе буде гаразд. Чи не бажаєте поки що поснідати?

Я погодився. Офіціантка принесла сніданок. За годину:

— Ну, от,— сказала офіціантка. — Кавомолка діє!

— Отже, я можу випити кави?

— Безперечно. Тільки, розумієте, щойно з'ясувалося, що скінчилися кавові зерна.

— Випишіть зі складу.

— Ми б виписали,— сказала офіціантка. — Але товар відпускають тільки з дванадцятої години. Доведеться трохи почекати.

Я чекав до дванадцятої.

— Усе гаразд! — сказала офіціантка. — Ми виписали.

— Отже, якщо кавомолка діє, зерна виписані, я можу випити чашечку чорної міцної кави?..

— Вип'єте! Тільки от лихо — експедитор, який привозить нам товар, захворів на грип.

— Пошліть когось іншого.

— Охоче,— відповіла офіціантка. — Бажання відвідувача для нас закон. Чи не замовите поки що якусь іншу страву?

Я замовив. За годину офіціантка, всміхаючись, принесла замовлене.

— Зерна привезли! — повідомила вона.

— Отже, якщо кавомолка діє, зерна привезли, я можу випити ковток кави? Міцної кави...

— Авжеж! Між нами кажучи, поки везли кавові зерна, наш кухар побігла до будинкоуправління. Нічого не вдієш — час прийому... Чи не хочете поки що пообідати?

Я не заперечував. Офіціантка принесла обід... Минуло кілька годин.

— Ну, ось. Кухар повернулася,— офіціантка тримала мене у курсі справ.

— Тож, якщо кавомолка діє, кавові зерна виписані й привезені, кухар повернулася, я нарешті можу випити чашечку міцної чорної кави?

— Будь ласка, звичайно, бажання відвідувача для нас закон. На жаль, кухар сказала, що сьогодні каву не вписали до меню.

— То впишіть!

— Бажання відвідувача для нас закон! Прошу хвилинку зачекати.

Я чекав хвилинку. Чекав годину. Підійшла офіціантка з блокнотиком у руках.

— Ми вже вписали каву до меню,— сказала вона. — Та раптом з'ясувалося, що меню має затвердити директор.

— Нехай затвердить,— погодився я.

— Відмінне обслуговування відвідувачів — наш святий обов'язок! Але, може, поки що повечеряєте?

Я повечеряв.

— Директор затвердив! — сказала офіціантка. — Усе гаразд.

— Отже, якщо кавомолка справна, зерна виписані й привезені,— кухар повернулася, каву вписано до меню, директор меню затвердив, я нарешті вип'ю чашечку чорної, міцної, солодкої й гарячої кави?

— Авжеж,— підтвердила офіціантка. — Але час роботи кафе закінчився. Приходьте завтра. Бажання відвідувача для нас закон.

Переклала з латиської Ірина ЛИПОВЕЦЬКА.

Страшне перо не в гусака...

«Обяснітельна:
Від Шостака Віктора Пилиповича. Був у командіровки у Криму, грузили ракушку по дощу, і простудивсь, розгрузили на складі, а 7, 8, 9 числа не вийшов на роботу, до лікарні не бративсь, а пролежав дома робив розтірку. Як іще раз так повториця, буду обращаця у лікарню, щоб не писав, оцих обяснітельних».

Надіслав А. ЗАМЛИНСЬКИЙ.

«Зокрема, в Чернігівському районі є 8,9 тисячі кіз, тобто по 0,03 кози на кожен двір».
(Із журналу).
Надіслала О. СУХУМОВА.

«Повестка дня:
Разбор нарушителей трудовой дисциплины с употреблением спиртных напитков».
(З протоколу).
Надіслала Л. САВЧЕНКО.

«Я свою вину визнаю в тому, що коли приходив додому добре п'яний, тоді наводив порядок в хаті з домашніми».
(З пояснення).

«Прошу не притягати до суду мого зятя Митра, який наніс мені тілесні ушкодження через домашні сварки, так як в моєму домі проживає три сім'ї, а сварки між ними виникають часто та одноразово».
(Із заяви).
Надіслав А. НАГУЛА.

ТЕЛЕГРАФНЕ АГЕНТСТВО ПЕРЦЯ — ТАП

РАДОЩІ ЗОЛОТОЇ ОСЕНІ

У БОГДАНІВЦІ НА КІРОВОГРАДЩИНІ...
Тут, у колгоспі імені Щорса Долинського району, відбулося масове гуляння навколо недобудованого тваринницького комплексу, спорудження якого почалося рівно п'ять років тому. Правління колгоспу пообіцяло тваринникам проводити такі гуляння щорічно.

У БАЙРАКІВЦІ НА ВІННИЧЧИНІ...
Керівники тутешнього колгоспу (Немирівський район) завозять у приміщення давно не діючої лазні кілька десятків ночов. Віднині проблеми сільської бані більше не існуватиме. Досить кожному бажаючому принести з дому кілька відер гарячої води,— і він зможе чудово помитися.

У КОВЕЛІ...
В це волинське місто на адресу Петра Павловича Карпачова повернулася посилка, яку він 30 травня цього року за багажною квитанцією ВЖ № 234881 відправив на своє ж ім'я у Бердянськ, за якою весь червень, будучи там у відпустці, безуспішно пробігав по різних залізничних інстанціях і якої так і не діждався. У посилці були гумовий човен та інше причандалля для відпочинку на морі. Петро Павлович має намір уже нині знову відправити посилку в Бердянськ, сподіваючись, що до його наступної відпустки влітку 1985 року залізничники спроможуться доставити її вантаж до берегів Азовського моря.

ПЕРЦЕВІ ВІДПОВІДАЮТЬ

◆ **Півтора роки жителі вулиці Коломийченка, що у місті Конотопі (Сумщина), страждали без води, а працівники міського «Водоканалу», які почали будувати водопровід, з місяця в місяць лише обіцяли завершити будівництво. Про це повідомлялося у замітці «Унікальний календар» («Перець» № 3).**

Голова виконкому Конотопської міськради В. А. Можилевський надіслав редакції дві відповіді. У першій повідомив про те, що роботи по прокладанню водопроводу відновлено і що за допущену тяганину у вирішенні цього питання начальникові міськводоканалу Левусю П. П. оголошено догану. А у другій, дещо пізніше, сповістив, що будівництво водопроводу на згаданій вулиці вже завершено.

◆ **Працівники загсу у місті Хмільнику (Вінницька область), реєструючи новонароджених дітей, вручали ошелешеним батькам досить дивні квитанції, які більше підходили б, приміром, для оформлення ремонтних робіт у радіо- або телемайстерні. Про це розповідалося у листі, що був опублікований у № 11 журналу.**

Після виступу Перця секретар Хмільницького міськкому Компартії України тов. Мельниченко повідомив, що такі факти мали місце. Виступ Перця обговорено на партійних зборах первинної партійної організації міської Ради народних депутатів. На завідуючу загсом Григоренко Н. І. накладено стягнення.

◆ **Жителі міста Приморська (Запорізька область) написали редакції про те, що у них баню закрили на ремонт. Стоїть тепер баня зачинена, а ремонт і не починався.**

Після втручання в цю справу Перця голова Приморського міськвиконкому Л. В. Булашев повідомив, що необхідний ремонт обладнання у бані вже зроблено і вона працює.

◆ **В одному з листів розповідалося про те, що громадянин Нитичук О. В. ухиляється від сплати аліментів і, щоб замести сліди, втік подалі — із Закарпаття подався до Попільнянського району на Житомирщині. Перець з цим листом звернувся до прокуратури Попільнянського району.**

Як повідомив прокурор району В. Ю. Червинський, за злісне ухилення від сплати аліментів на свою дитину Нитичука О. В. засуджено до року виправних робіт.

◆ **Про те, що автобуси до селища Буки курсують нерегулярно, графік руху систематично порушується, рейси зриваються, писалося у листі жителів цього селища.**

Начальник Черкаського обласного управління пасажирського автотранспорту В. П. Соломенний повідомив Перцеві, що таке становище сталося з вини Маньківського філіалу Тальнівського автооб'єднання 23115. За порушення графіку руху автобусів за маршрутом Буки — Жашків начальникові Маньківського філіалу Козовому А. І. оголошено догану, його позбавлено половини місячної премії. Роботу цього маршруту взято під контроль.

Мал. А. АЛЬОШИЧЕВА

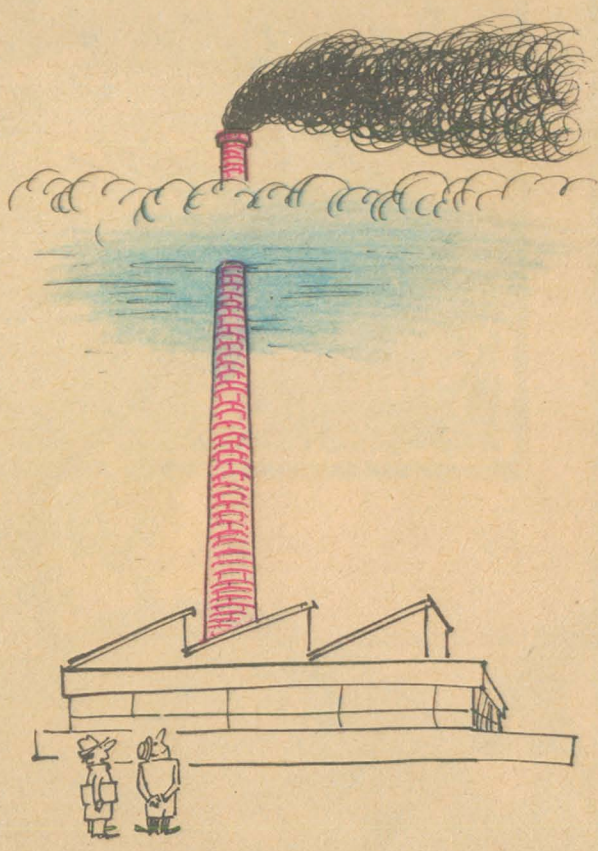

— Треба і на своєму заводі подовжити трубу. А то штрафами замучили.

Головний редактор Ф. МАКІВЧУК.

Редакційна колегія: В. БОЙКО, В. БОНДАРЕНКО, А. ВАСИЛЕНКО, В. ЗЕЛІНСЬКИЙ, Д. МОЛЯКЕВИЧ, Ю. ПРОКОПЕНКО (відповідальний секретар), І. СОЧИВЕЦЬ, В. ЧЕПІГА (заст. головного редактора).

ВИДАВНИЦТВО «РАДЯНСЬКА УКРАЇНА»

Адреса редакції: 252047, Київ-47, вул. Петра Нестерова, 4. Тел. 441-89-12, 441-89-15, 441-89-17.
Адрес редакции: 252047, Киев-47, ул. Петра Нестерова, 4.

Для телеграм: Київ Перець.

Журнал «Перец» № 19 (1181)
(на украинском языке).
Издательство «Радянська Україна».

Видається з січня 1927 року.
Виходить двічі на місяць.

Здано до набору 03.09.84. Підписано до друку 17.09.84. БФ 40019. 70×108/8. Офсетний друк. 2,8 умовн.-друк. арк. 14 умовн. фарб.-відб. 4,1 обл.-вид. арк. Тираж 2.306.000 прим. Зам. 05553.

© Журнал «Перець» 1984 р.

Рукописи не повертаються.

Передруковуючи із журналу матеріали, треба обов'язково посилатись на «Перець».

Ордена Леніна комбінат друку видавництва «Радянська Україна», 252047, Київ-47, Брест-Литовський проспект, 94.
Ордена Ленина комбинат печати издательства «Радянська Україна», 252047, Киев-47, Брест-Литовский проспект, 94.

Текст набрано із застосуванням вітчизняного фотонабірного комплексу «Каскад»

Отсканировал reduktorer
для rutracker.org

Ціна номера 30 коп. Індекс 74393

Мал. М. ЛИТВИНА

Хотів би запхати.

Мал. Г. КИРИЛОВА (Болгарія)

Директива президента Рейгана № 138 в дійсності розв'язує руки ЦРУ для міжнародних терористичних акцій.

(З газет).

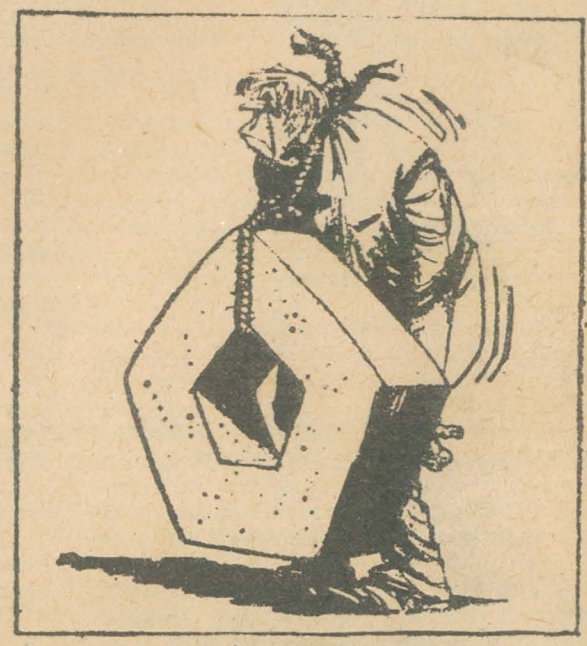

Пентагон — непосильний тягар.
(«Піплз уорлд» — Сан-Франціско).

Мал. В. СОЛОНЬКА

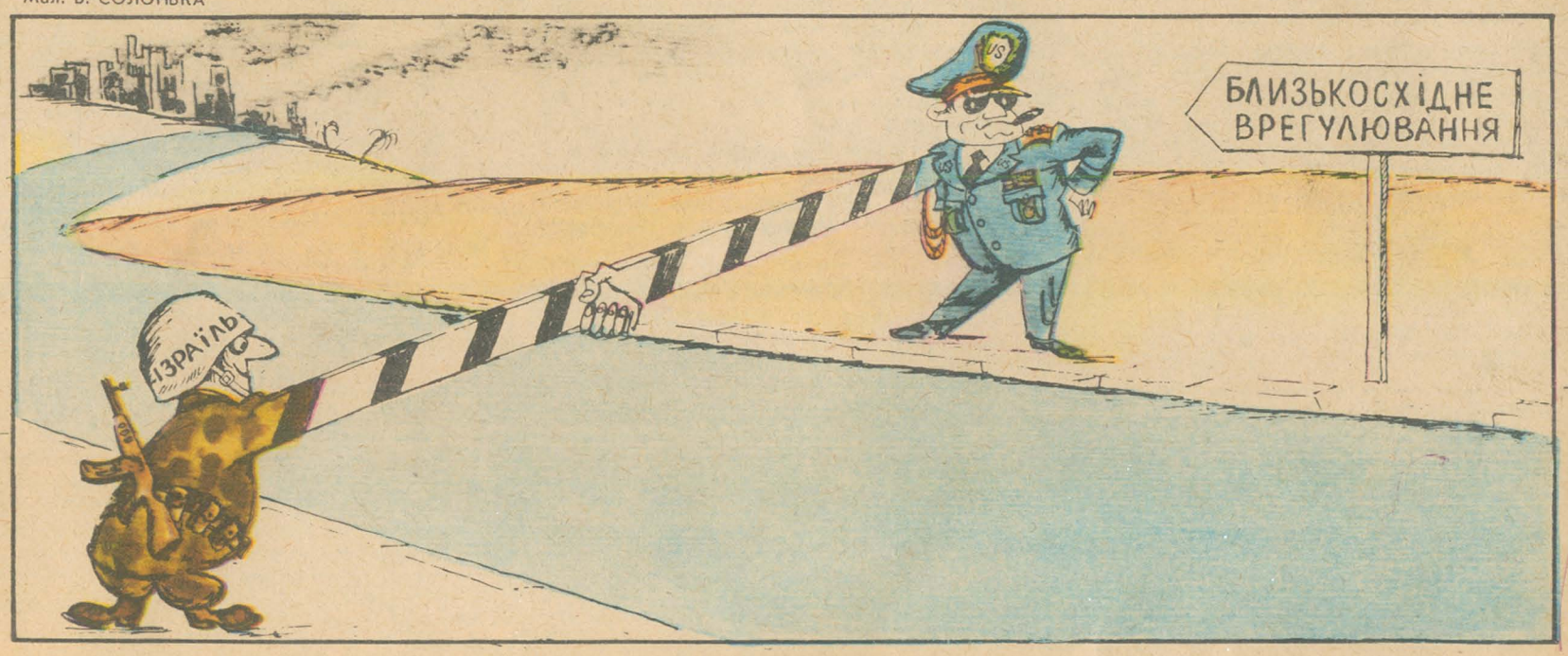

Американо-ізраїльський шлагбаум.

Отсканировал reduktorer
для rutracker.org